

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יג.

(א) יומא פ"ח פ"ו. כרימית
(ב) סנהדרין ט"ז. ע"ג.
(ג) נ"ח מוס' ימיו ע"ג. ד"ה
(ד) פסחין (ט) (פסחין סד: ט"ז).
(ה) ופסחים ה' ו"ג. ו"ג.
(ו) יעריבין לו: ו"ג.
(ז) כרימית. כל הסוגיא
ע"ש. (ח) ו"ח מוס' כרימית
ד"ה וקראו מקרא קדש
פי' נכסות נקיה מקרא קדש
במילתא. מקרא קדש כו'
ע"ל ופי' מוס' דהא ד"ה
לא קראו. (ט) כ"ה: חתופא
וצעות פיו ומגלה של
הכלה בנז. (י) נבאשית
לו. (יא) מכות כ"ד. ע"ג. ש"ך
לע"ז. (יב) פי' דבר שלף
למעלה לומר עולה מכפר
על היורש דבר מועט.

תורה אור השלם
1. פי דבר ? ק"ה ואת
מקורו הפר הקבר
תורת הפוש הוהא עונה
ק"ה. במדרש טו לא
2. אך ב"עשור לחדש
השבועי הוה יום
הכפורים הוא מקרא
קדש ויקה לבם וענייתם
את נפשיתם והקרבתם
אשה לך. ויקרא כג כו

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה דאי כו'
דיומיה נמי מכפר:

גליון הש"ס
גמ' זו הפורק עול. ע"ן
יבמות דף ט ע"א מוס'
ד"ה מה:

מוסף רש"י
חזק מפורק עול. ספר
צבא"ה (יומא פ"ח): א'
פורק עול על כל המצוות
(בבבבב). ומגלה פנים
בתורה. ודש את המורה
לגמל. מן מנהיה שיה
דוש בגלות על דופי לא
היה על למשה לכתוב אלף
ומנע היתה פלגש וגו'
ויחא שם ובניו כרימית
(שם). בזמן שעונה בה.
שלא שז קודם מיתה הו'
כרת. אבל שז לא
(סנהדרין צ"ג). וקראו
מקרא קדש. בתקון סדר
התפלה (בריכות ז').
ומורה רבי ברכת
דיומא. דהא קתני לא
התענה צו מכפר. לעבירות
דכל השנה. אבל השנה
עבירה דעתי לא מכפר.
וקח חלק נמי דקמי קאמר
בעציות דיומיה קאמר
(שם). כרת. הולך ערבי
בלא נשים וטעם לו תמים
(שם).

עומד במרדו. ללא עזר תשובה. וקשיא לך זבח רשעים תועבה
מתני רבי היא דלמר ויה"כ מכפר על שאינן שזין והאי קרא מוקי
לה בשאר יומי: פורק עול. כופר בעיקר: מגלה פנים צבורה.
בל על דברי תורה בחופא ובגלוי עזות פניו כגון (סנהדרין דף ט"ז):
מנשה שהיה יושב דורש בגלות על
דופי לא היה למשה לכתוב אלף
ומנע היתה פלגש (י) וילך לחזון ציני
קזיר חטים (בבבבב): ד"ה. שזר
מילה: דבר ה' זוה זה הפורק עול.
שזיה דיבור ראשון שלמור צסיני
אנכי ה' אלהיך (שמות ט) שלא שמעו
אותו אלף מפי הגבורה (ז) ומגלה פנים.
מדלפקיה קרא לשון ציון וזה צוה
דברי תורה הוא: זה המיפר ציני
בשאר. שהיה מנזה יחידים: לא
אמרתי אלף בזמן שעונה בה. אלמא
שזאני שז קאי קרא. וזהו תלת
הוא דגלי לן אף לאמר ויה"כ הא
בשאר אע"פ שאינו שז יום הכפורים
מכפר: ורצון. דלית להו נמי בשאר
עציות דלזין ויה"כ מכפר על שאינן
שזין אמרי לך הא דגלי לן קרא
בהן תלת לאו ציני"כ איירי אלף
הכרת תכרת דקאמר תכרת לעולם
הבא שזף מיתה אינה ממרקת על
שגל הללו בלא תשובה אלף שזר
עציות בלא תשובה נמי מיתה
ממרקת אחר בלא הכפורים אלף
יה"כ בלא מיתה לא: שאם עשה
פסוזה. ואין עונה בה מיתה ממרקת
אף על שגל הללו ולא תכרת לעולם
הבא: אחד ישראל וכו'. מתכפרים
משאר עציות בשעיר המשתלח:
ומאן איס ליה האי פסוזה. דכהניס
מתכפרין במשתלח: רבי יהודה.
לקמן בהאי פירקא [ע"ז]: אלף יהודה
לא פסר לה רצון. שהיא ויה"כ מכפר
על שאינן שזים ולא אמרי מתניתין
אלבייה: או דלמא. רבי יהודה נמי
כרצי סבר לה ומתניתין רבי יהודה
נמי והאי דלא אמר רבי יהודה היא
וסבר לה כרצי אורחא דמילתא שייך
טפי למימר רבי היא וסבר לה כר'
יהודה רביה ולא למימר רבי יהודה
היא וסבר ליה כרצי תלמידיה: דוקא
קאמינא רבי סבר לה כרצי יהודה.
בשעיר המשתלח דע"כ מתניתין רבי
היא כדאוקימנא מדקמי ויה"כ מכפר
על שאינן שזין אלף ר' יהודה לא
סבר ליה כרצי דמינא אין ויה"כ מכפר
על שאינן שזין לרבי יהודה: הטאות
ואשמוס אין מכפרין אלף על השזין.
דכתיב (במדבר ה) והמוודו את חטאתם
וגו' (ויקרא ה) והמוודה את חטאו עליה:
שזין מכפרין על המויד כשוגג. רוצ
חטאות ואשמות אין מכפרין על המויד
כשוגג אלף אשם שפחה חרופה ואשם
מויר טמא ואשם שזועת הפקדון
וחטאת דשזועת העדות: אך חלק. אך
צעשור לחדש השזיעי הזה יום הכפורים
הוא וכל שאין ורקין מיעוטין ללמדן
שפעמים שאין ויה"כ מכפר: סהם

היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי
היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי
היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי

סיפרא. מורת כהנים ר' יהודה היא הכי אמרינן צבנהדרין צאלו
הן הנחנקין (דף פ"ו): לא קראו מקרא קודש. לא קיצלו צבכחתי
לומר מקדש ישראל ויה"כ: ומורה רבי צבנה דיומא. הא דתניא
קמייתא דלזינו מכפר על שאינן שזין ברכת של יום הכפורים קאמר
שז עינוי ושל מלאכה אלף על כל שזר עציות מכפר אלף על פי שעשה צו מלאכה ולא התענה צו: דאי לא סימא הכי. דזכרת
לדיומיה מורה רבי דלא מכפר ותימא דלכרת דיומיה (ה) מכפר: אלף דיומ"כ לים לרבי. בתמיה. א"כ למה לכתב רחמנא ציום הכפורים
כרת צבלתא שאר כרימות דאי מיתה קודם ויה"כ לא איכפר אלא הן למה לי הא כי עבר עליה מכפר עלה הוי יומא: אלמא לא.
בתמיה. כלומר אלמא אי אית ליה לרבי דמכפר על כרת דיומיה בלא תשובה לא איכא כרת ציום הכפורים: והא משאכח לה
כגון דעבד צבליא ומיה דלא אהי ימא לפורי ליה. שאין מכפר בלא אלף יום כדכתיב (ויקרא טו) כי ציום הזה יכפר עליכם:
ומקשינן

בעומד במרדו. הקשה הר"ר שלמה מדרי"ש דצפרק צתרא
דיומא (דף פ"ה: ושם) אמרינן מיתה ויום הכפורים
מכפרים עם התשובה עם התשובה אין צפני עזמו לא הא מני
ללא כרצי והא לא אמאי אפילו כרצין דלית להו דמיתה בלא תשובה
מכפרת בשאר עציות ללא הן
שלשה ויש לומר דהכא לא קאמרי
רצין דמיתה ממרקת אלף עם
היסורין והדינין שזינין אותו לאמר
מיתה וע"כ קך אינו נכרת לעולם
הבא אלף עם התשובה מיתה ממרקת
לגמרי שאין גזון עוד ציסורין לאמר
מיתה אלף לרבי מיתה ויה"כ בלא
תשובה ממרקת לגמרי בשאר עציות
והשתא אחי שפיר כרצין:
שאין מכפרין על המויד. פירש
צקונטרס רוצ חטאות
ואשמות אין מכפרין על המויד אלף
אשם שפחה חרופה ואשם מויר טמא
ואשם שזועת הפקדון וחטאת
דשזועת העדות ו"ג וגמור מנהסו
שמכפר על הדון כשוגג ו"ל דליכא
למיפרק שזין אין מכפר על חייבי
כרימות ומייבי מיתות צ"ז:
הוא י"כ ומכפר על המויד. ו"ח

היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי
היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי
היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קאת ואין כחן כרת
גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזבחים (דף ו. ושם) דעולה
מכפרת על היורש (מקופיא) ולא מקיפעא כלומר לגמרי והשתא
חתי

סיפרא. מורת כהנים ר' יהודה היא הכי אמרינן צבנהדרין צאלו
הן הנחנקין (דף פ"ו): לא קראו מקרא קודש. לא קיצלו צבכחתי
לומר מקדש ישראל ויה"כ: ומורה רבי צבנה דיומא. הא דתניא
קמייתא דלזינו מכפר על שאינן שזין ברכת של יום הכפורים קאמר
שז עינוי ושל מלאכה אלף על כל שזר עציות מכפר אלף על פי שעשה צו מלאכה ולא התענה צו: דאי לא סימא הכי. דזכרת
לדיומיה מורה רבי דלא מכפר ותימא דלכרת דיומיה (ה) מכפר: אלף דיומ"כ לים לרבי. בתמיה. א"כ למה לכתב רחמנא ציום הכפורים
כרת צבלתא שאר כרימות דאי מיתה קודם ויה"כ לא איכפר אלא הן למה לי הא כי עבר עליה מכפר עלה הוי יומא: אלמא לא.
בתמיה. כלומר אלמא אי אית ליה לרבי דמכפר על כרת דיומיה בלא תשובה לא איכא כרת ציום הכפורים: והא משאכח לה
כגון דעבד צבליא ומיה דלא אהי ימא לפורי ליה. שאין מכפר בלא אלף יום כדכתיב (ויקרא טו) כי ציום הזה יכפר עליכם:
ומקשינן

מו א מיי פ"ח מהל'
תשובה מהל' א:
מו ב מיי טס פ"ח הלכה
ד:
מו ג מיי טס הל' א
ופ"ג מהל' שגגות
הלכה י:
ג ד מיי פ"ח מהל'
מהל' שגגות ג ופי"ג
מהל' שגגות טס:

רבינו חננאל
המשתלח
ואוקימנא למתני' בעבר
על מצות עשה ולא עשה
תשובה אלא עומד במרדו
ורבי היא דתניא אע"פ
שלא עשה תשובה ויה"כ
מכפר עליו חזק מפורק
עול ומגלה פנים בתורה
ומפר ברית בבשר שאין
יה"כ מכפר עליהן אלא
אם יחזור בתשובה כו'.
דבר רבי ורובן פשוטים
הם. ואקשי' ומי מצית
מוקפת לה למתני' כרבי
והא מוקפת סיפא אחד
הוא ואתא כהניס ואתא
שן משח ומיכר רב
יהודה שהללו כולן
מחכפרין
המשתלח בשאר עצירות
ומתני' ר' יהודה היא
מכלל דרישא נמי ר'
יהודה היא. ופרקי רב
יוסף מתיב כולה רבי היא
וסיפא סבר לה כר' יהודה.
רבי יהודה רביה. ורבי
תלמיד הוא. ואמר ליה
דוקא קא אמרת. אל רב
דוקא דוקא קאמינא. דרבי
סבר לה כר' יהודה רביה
דשעיר המשתלח בשאר
עצירות וזהו טומא
מקדש וקדשו מכפר על
הכל. ור' יהודה לא סבר
לה כרבי יהודה מכפר
אפי' על שאינן שזין.
דקתינן סתמא בתורת
כהניס דהוא סיפרא כי
יה"כ אינו מכפ' אלא על
השבין שאמר אך בעשור
לחדש וגו' וקיימא לן
אכין ורקין מיעוטין. ואינו
וטמא סיפרא ר' יהודה
היא כדנסינן באלו הן
הנחנקין משמיה דר' יוחנן
סתם סיפרא ר' יהודה:
לפי' ופרקי אב"י הא
רבי (והא ר' יהודה. רבא
אמר הא והא רבי היא.
והא דתניא אמ לא שב
אינו מתכפר לו בעבירה
שעבר יום הכפורים דאי
לא הוימא הכי כרת
דמכאבי ביום הכפורים
לית ליה לרבי. ודחינן
כרת (לר' יהודה"כ) (היכי
[היכי] משכחת לה. כגון
דאכיל בליילא או עבד
עבירות ומיה דלא סליק
עמוד השחר לכפורי ליה.